

– Na, és mi leszel, ha nagy leszel? – a kérdés, amit minden tinédzser szívből gyűlöl. Kivéve persze engem. Én imádtam ezt a kérdést. Kész válaszom volt rá. Pszichológiát fogok tanulni az ELTE-n, de igazából nem ez lesz a fő szakmám, közismert író leszek. A karrieremet szép lassan építem majd fel, először egy novellás kötetet adok ki, majd később egy regényem is megjelenik. Még a címét is tudtam, igaz a könyv egyelőre eléggé kezdeti stádiumban volt, talán a harmadik fejezetnél tartottam. De azért szerettem eldicsekedni az embereknek a szilárd jövőképemről, és lelkesen válaszoltam a kérdéseikre. Mint egy kis celeb.

Hát igen. Sohasem gondoltam volna, hogy később egy ilyen kérdés földig fog tiporni engem. Mert ilyenkor nem bírok másra gondolni. Mégis honnan tudják ilyen biztosan, hogy én leszek valaha „nagy”? Senki sem lehet biztos benne. Honnan tudja bárki, hogy én fel fogok ébredni holnap? Elvégre lehet, hogy meghalok. Felesleges ilyen előre tervezni. Olyan rövid az életünk, és tényleg arra pazaroljuk, hogy dolgozunk egy jó esetben közepesen unalmas szakmát, azért, hogy legyen pár nap szabadságunk, aztán menjünk vissza dolgozni? Szerintem ez szánalmas. Nemsokára úgyis meghalunk, és nekem az a minimum, hogy valami felejthetlent hozok létre. Persze ahhoz ki kellene lépnem ebből az értelmetlen mókuserékből, és arra képtelen vagyok. Valószínűleg csak menetelni fogok a halál kapuja felé, és amikor majd visszatekintek rá, rájövök, hogy semmi értelme nem volt. De szerintem mindenki így van ezzel, csak nem merik bevallani. Sokkal jobban néznek ki a filmekben azok a jelenetek, amikor a főszereplő a halálos ágyán azt mondja szerelmének: *Érted érdemes volt élni!* Szerintem ez a való életben inkább így nézhet ki: *Na, ezt jól elbasztam, kár, hogy nem hiszek a reinkarnációban, mert ezt most jó lenne újrakezdeni.* Szóval szerintem ez a sok továbbtanulós szarság teljesen fölösleges. Úgy csinálunk, mintha nem lenne halál, ha meg mégis itt van, akkor egyszerűen egy idő után nem veszünk róla tudomást, és elfelejtjük. Pedig simán lehet, hogy holnap elüt a busz, vagy esetleg elmegyek egy buliba és az úton hazafelé részegen felmászom egy kurva vonatra, és agyoncsap az áram. Nem lehetünk biztosak benne, hogy a jövő, amit terveztünk, olyan biztos. Elvégre lehet, hogy a filmünk a közepénél véget ér, van ilyen eshetőség is, csak mi „véletlenül” elfeledkeztünk arról. Hiszen sokkal könnyebb tudomást sem venni róla. Inkább a jövőben élünk, megfeledkezve a jelenről, mindig csak tervezve, soha meg nem állva. A múlt számunkra már nem is létezik. Mintha meg sem történt volna. Mintha Ő sem létezett volna.

Néha elgondolkozom, hogy én vagyok-e az egyetlen, aki gondol rá. A családja biztos nem felejtí el, de az iskola olyan, mintha mindenki emlékezetéből kitörölték volna. Már mindenki továbblapozott, és én úgy érzem, hogy az élet megy tovább nélküle, és csak a portréja az aulában emlékeztet arra, hogy alig egy éve még Ő is nap mint nap ezeket a folyosókat róttta. Nem hiszem, hogy bárkivel tudnék beszélni róla. Szerintem az osztálytársaim azt sem tudnák, kiről van szó, ha esetleg kiejteném a számon a nevét. Mintha az egész világ száműzte volna egy sötét, poros kis sarokba. Vagyis ez nem teljesen igaz.

Nem mindenki. Az iskola bejárata előtt van egy fa és mellette egy pad, amit neki állítottak. A mellett láttam állni egy srácot a minap. Nem ült le a padra, hanem afele nézett, kicsit lefele hajtott fejjel. Lehet, hogy beszélt is, de nem láttam, hogy mozog-e a szája. Többször is visszapillantottam felé. Azt hittem, én vagyok az egyetlen, aki gondol rá. Mindenki más csak élt boldogan nélküle.

Szívesen odamentem volna a sráchoz, jó lett volna beszélni valakivel, megtudni pontosan milyen ember volt Ő. De féltem. Elvégre nem is ismertem őt, és a srác idősebbnek tűnt nálam. Valószínűleg egy barátja volt. Én meg senki.

Tudom, fura. Hogy lehet, hogy ennyit gondolok valakire, akit nem is ismertem? Persze, egy iskolába jártunk, de azért egy év után „illene” elfelejteni. Valószínűleg azt sem tudta, ki vagyok. Vagyis inkább csak látásból ismertük egymást, Ő tizenegyedikes volt, én meg csak nyolc, nem nagyon keresztezték egymást útajaink. Azt tudtam róla, hogy biztos nagy partiarc, szeretett hülyéskedni, emlékszem, karácsonykor valami nyávogós zenére haspólóban táncoltak a haverjaival. De ezen kívül semmit. Nem tudom milyen dolgokat szeretett csinálni, nem tudtam, ki volt a legjobb barátja. Néha azt sem tudom, szabad-e rágondolnom, elvégre nem voltam a barátja. Egyedül a diákönkormányzatról ismerem, ő volt a diákelnök, a mi osztályunkat meg én képviseltem. Igaz, nem voltam túl lelkes, csak azért jelentkeztem, mert más nem nagyon akarta vállalni. És ott nekem is természetesen csak egy idegen arc volt a sok közül. Mindig késett, már amikor én egyáltalán vettem a fáradságot, és elmentem, mert szerintem a gyűlések felén nem jelentem meg. Végig csöndben ültem a többi megszeppent alsóbb éves mellett, Ő meg mikor megérkezett, a tanár jobbára ült le, velünk szemben, és kiegészítette a tőle jobbra ülő társa gondolatait.

Összesen egy beszélgetésünk volt, vagy legalábbis én annyira emlékszem. Megkérte, hogy kirakhassák az osztályvideónkat az iskola youtube csatornájára. Mondtam, hogy nyugodtan. Nagyon tartalmas beszélgetés volt. A videó most 132 megtekintésnél jár. A hülye gördeszkás reals videómat is háromszor ennyien nézték meg, pedig az csak privátban volt megosztva. De legalább tudom, hogy bárki meg tudná nézni a nyolcadikos osztályvideónkat. Hurrá.

Fogalmam sincs, miért foglalkozom vele ennyit. Biztos, hogy nem lettünk volna barátok. Négy év volt köztünk, és nem hiszem, hogy lett volna bármi közös bennünk. Alig ismertem. De többet érdemelt volna tizennyolc évnél. Gondolom, voltak tervei. Tervek, amik már sohasem valósulhatnak meg. Vajon milyen egyetemre akart menni? Lehet, hogy mérnök akart lenni. Vagy jogász, vagy orvos, de lehet, hogy a művészetek érdekelték, vagy talán meg akarta váltani a világot. Azt tudom, hogy sokan szerették. Fényes jövő állt előtte. Mondjuk szart se tudott vele kezdeni.

Gondolkoztam rajta, hogy elmegyek valamelyik „eseményre”. Volt imádkozás a könyvtárban, különböző megemlékezések, de végül nem mentem. Úgy éreztem, nem mehetek, mert hát ki vagyok én? Fel sem foghatom a rokonai, barátai gyászát. De talán nem is kell. Mert mindannyian máshogy gyászoljunk. De néha mégis azt hiszem, hogy nekem nem szabad. Hiszen nem is ismertem, de mégis ott van bennem valami, mélyen, legbelül, amit el kell, hogy temessek. Mert ők a múltat gyászolják, én viszont a jövőt, hogy mi lehetett volna. Hogy mi mindenné válhatott volna.

Milyen természetes a holnap... Pedig, ha belegondolunk, sosem lehetünk benne biztosak. Neki már nem volt holnapja, és valószínűleg fogalma sem volt róla. És én meg nem értem, hogy nekem miért volt még 365 honlapom az Ő utolsója után. Mert nem érdemeltem meg, az biztos, mert én tudom, hogy gonosz vagyok és önző, és én tudom, hogy szerethetetlen vagyok, és mégis itt vagyok, ő meg nincs. Minden reggel, amikor felkelek, sosem értem, hogy mit tettem azért, hogy lélegzem, hogy gondolkozok, hogy érzek, hogy dobog a szívem. Hogy élek. Kérdezz

bárkit meg, de én már előre tudom a választ. Neki kellene élnie. Vagy legalább is neki is kellene élnie.

Igazából első ránézésre nem volt valami szimpatikus. Másodikra sem. Harmadikra már valamennyivel érthetőbb lett számomra, és igazából egy normális 17-18 évesnek tűnt a tipikus hülyeségekkel. Nem is volt több annál, vagy lehet, hogy mégis. Nem tudom. Nem ismertem. Lehet, sohasem ismertem volna meg. Viszont lehet, hogy igen. Már sosem tudom meg. Ezt sem, és annyi minden mást sem vele kapcsolatban. Mert neki már nem jár a *mi lett volna, ha...?*

Voltak, akiket egyáltalán nem érdekelt. De igazából megértem őket. Könnyebb volt bele sem gondolni. Elvégre sokan ismerték, de sokan nem, és nem hibáztatom őket, amiért nem érdeklődtek felőle. Csak egyszerűen nem értem.

Az egész iskolának egyszerre jelentették be a hangszórókon keresztül első órában. A második óra magyar volt. A tanárom teljesen kiborult. Elsírta magát előttünk. Én nem tudtam sírni. Egyetlen egy könnycseppet sem tudtam elejteni érte azóta sem. Ellenben, ha valami problémám van, ha valami szerintem „igazságtalan” vagy esetleg „nem tökéletes” persze rögtön zokogok. De szánalmas is lenne ugyanúgy sírni ezen, mint azon, hogy nem kerültem be a szerintem számomra ideális és teljesen jogosan követelt csoportba. Ezért aztán képtelen voltam sírni. Pedig szomorú voltam. Nagyon szomorú. Meg még sok érzélem volt bennem, amelyeket nem is annyira értek, és mindig bennem van valami keserűség, ahányszor csak rágondolok.

Igaz, nem mindenki reagált így. Egy osztálytársam már három órával később nevetgélt és úgy tett, mintha nem is történt volna semmi. Megkérdeztem tőle, hogy miért.

– Mégis mit vársz tőlem – felelte – nem is ismertem. Talán gyászolnom kellene? De mégis mit? Azt sem tudom, kicsoda – és talán igaza is van. Talán én vagyok furcsa. Elvégre én sem ismertem. De annyira sajnálom. Őt, és azt az embert, aki lehetett volna. Aki már nem lesz sohasem. Szóval talán mindketten érthetően viselkedtünk. Csak mások vagyunk. De mindketten normálisak vagyunk. Vagy egyikünk sem, elvégre hogyan lehetne azt definiálni, hogy normális? Talán az is lehet, hogy mindketten végtelenül abnormálisan reagáltunk, és örültek vagyunk. De nekem akkor is hiányzik, még ha azt sem tudom igazán, hogy kicsoda volt igazából. Mert legalább volt. Most meg már nincs.

A közösségi média érdekes dolog. Állítólag kevesebb, mint négy emberi kapcsolaton keresztül eljuthatsz bárkihez a világon. Én az instagrammot használom, és igazából van, hogy olyanokat is visszajelölgetek, akiket talán látásból ismerek, de egy középiskolába járunk, úgyhogy mehetnek az ismerőseim közé. A facebookra szinte soha nem jelentkezem be. Sosem értettem azokat, akik még mindig azt tartják a legkiválóbb kapcsolatépítő platformnak, és nem múltak el hatvannak. Ha én esetleg mégis megnyitom, akkor is csak azért, hogy ellenőrizzem, milyen újdonság történt az iskolám oldalán. Ilyenkor általában megnézem, hogy ki jelölt be, (igaz, elég hihetetlen számomra is, hogy van, aki az ismerősei között akar engem látni, de legnagyobb csodálkozásomra előfordul ilyen ember is), aztán ott instagrammhoz hasonlóan visszajelölök boldog-boldogtalant. És aztán elérkezem hozzá. Aznap jelölt be. Pont aznap. Persze én csak egy héttel később vettem észre, és akkor láttam. Nem jelöltem vissza. Már felesleges. De hogyan lehetett? Valószínűleg csak nézegette a facebookot, és gondolta, hogy hát ezt a lányt ismerem, jelöljük be. De talán akkor használta utoljára az alkalmazást. Nem tudhatta, de már nem volt semmi jövője. Már nem volt holnapja, de csak ilyen általános dolgokat csinált, nyomkodta a telefonját, meg úgy tett, mintha még több százezer nap állna

előtte. De nem volt már semmi hátra. Nekem meg mindig eszembe jut, ha visszajelölök valakit, és aztán Ő kerül legfelülre. És ilyenkor úgy érzem, hogy nem tudok semmit, nem értek semmit, mert ez nem igazság. Csak egy dolgot szeretnék kérdezni: Miért kellett meghalnia? Milyen okkal nem lehet itt ma? Ha csak egy kis suttogás, egy apró hang felelne, ha bárki megmondaná az igazat... De senki sem teszi, és végül én is megyek tovább, csinálom a dolgomat, mert ezt várják el tőlem. Mindenki ezt teszi. Csak a jövőt nézzük, a jövőt, aminek igazából sosem lesz gyümölcse, aminek egyszer csak váratlanul vége szakad.

Néha elfeledkezem a halálról. Úgy viselkedem, mintha örökké élnék ezen a földön. Tervezek, és eszembe sem jut, hogy lehet, az életem könyve már bezárul mire a naptárban március 19-éhez lapozunk. Vagyis ez nem teljesen igaz, ma már senki sem használ papír naptárt, szóval kevésbé drámaian kifejezve, lehet, hogy az a bizonyos könyv már bezárul, mire a telefonunk digitális kijelzőjén az a nyolcas számjegy kilencessé változik.

Előre eltervezzük, hogy mit fogunk holnap, holnapután és azután csinálni. Neki is biztosan volt terve. De sosem valósíthatta meg. És ilyenkor felmerül a kérdés, hogy mégis mi értelme van. Mármint felkelni minden reggel, elmenni iskolába, dolgozni, addig, míg végül már nem tehetjük meg. És senki sem tudja a választ. Úgy csinálnak, minthogyha nem is lenne vége. Minthogyha ez lenne a logikus lépés. És én is így csinállok, mert míg gyerek az ember, megtanulja, hogy mit hogyan csinálnak a felnőttek, és mikor ő is felnőtt, alkalmazza azt. Senki sem kérdőjelezzé meg ezt. Én pedig gyenge vagyok, és csak belül ordítok, de nem teszek semmit. Mert talán tényleg így jó.

Egy éve már nem tudom, hogy miért vannak céljaim. Mindig is különleges akartam lenni. Valami olyasmit létrehozni, amit még senki más. Hogy legyen értelme annak, hogy itt vagyok. De csak Isten tudhatja, mi lesz holnap, és néha olyan nehéz benne bízni. Bízni a jóban. Persze még mindig jobban bízom abban, mint magamban, mert ha az én kezemben lenne minden, az egy nagy katasztrófa lenne. Hogy miért? Mert történetesen tudom, hogy én is egy nagy katasztrófa vagyok. De mégis, olyan nehéz ülni, és várni a halálra. Ellene persze semmit sem tehetek. Talán ezért is akarnak annyian megfedkezni róla. A kémia tanárom szerint annyian rástresszelnek, hogy hú, meg fogunk halni. Pedig, ahogy ő mondta, már a születésünk pillanatában eldőlt, hogy ez életnek itt egyszer vége lesz. De Ő miért halt meg? Mármint ilyenkor. Szinte nyomtalanul, a világ alig veszi észre, és az évfolyama idén érettségizik, de alig tűnik fel valakinek, hogy eggyel kevesebben voltak a ballagáson. Sosem fog érettségizni, és mégsem érdekel ez senkit. De talán így egészséges, továbblépni, és nem leragadni a múltban. Ha én meghalok, rám is alig fognak emlékezni? Vagy úgy tesznek majd, mintha nem is léteztem volna, kivéve pár érzelmes pillanatot, mikor majd felidéznek, hogy jaaa, ő is létezett. A születésnapomon majd kipoztolják, hogy nyugodjék békében, aztán megnézik a szivecskéket, és térnek is vissza korábbi életükhöz. Mennek vissza tervezni a jövőjüket, aminek igaz értelme nincsen, de mégis inkább azt tervezik, minthogy azokra gondoljanak, akiknek már jelenjük sincsen.

Sokak szerint az élet célja a boldogság. Sőt, igazából mindenki szerint, csak van, aki nem így fogalmazza meg. Vajon Ő boldog volt? Fogalmam sincs. Őszintén szólva remélem, de nem igazán hiszem. Én gyakran elfelejtek boldognak lenni. Sokszor úgy érzem, el is felejtettem, hogyan kell azt. Csak élem a napjaimat, és menetelek a céljaim felé, amelyeknek pontosan tudom, hogy nincs semmi értelmük. Hülyeség az egész, de persze nem szólok semmit, mert

mégis mit mondhatnék? Nincs semmi ötletem, hogy hogyan is lehetne jobb, csak azt tudok, hogy ez most szar. Ezt a mondatot rávetíthetnénk szinte az egész társadalmunkra. Panaszkodunk, de persze a megoldást, azt nem tudjuk. Anya szerint ezek az emberek a legidegesítőbbek. Akik csak azt tudják, hogy mi a rossz, de megoldani, azt persze nem tudják. És őszintén szólva, én bármit megadnék, csak hogy tudjam a megoldást. Csakhogy sajnos nem tudom, és van egy olyan érzésem, hogy sosem fogom megtudni, viszont nem akarok én is az az idegesítő ember lenni, aki csak kritizál, csak siránkozik. Én tenni szeretnék valamit.

Talán megpróbálhatnánk mindannyian egy kicsit élni azokért, akik már nem tudnak. Örülni, nevetni. Kimenni a napra ahelyett, hogy az árnyékban kuksolnánk. És remélni, hogy ők is ezt tették, amíg itt voltak. Mindenkinek van valakije. Közeli, távoli, de mégis ott van a szívében egy hiányzó darabka. Lehet, hogy akkora, mint az óceán legmélyebb gödrei, lehet, hogy csak egy gombostű méretű, de akkor is ott van, hogy az a szív már nem lehet tökéletes. Sokszor mégis úgy teszünk, mintha teljes lenne, de legbelül nem éjtük, és sohasem fogjuk megérteni, hogy mi miért lehetünk még itt. Mert ők már nincsenek.

– Mi leszel, ha nagy leszel? – a kérdés, amit minden tinédzser szívből gyűlöl. Kivéve persze engem. Én imádom ezt a kérdést. Kész válaszom van rá.

– Nem tudom – felelem – De remélem, hogy Valaki. – Mert én Valaki szeretnék lenni, Őérte, és mindenkiért, akinek nem volt lehetősége rá. Fel fogok kelni minden reggel, hálásan, és megteszem, amit ők már nem tudnak, örülni fogok, és nevetni. Igazán élni fogok. Értük.